

Аманда Уайт повдигна капака на стерилизатора за бебешки шишета и се загледа в .22-калибровия револвер, поставен вътре. Той сякаш се потеше – по стоманената рама и цевта бяха избили едри капки горещ конденз, а от дръжката се виеше лека пара. Аманда посегна към ръкавиците от мека кожа, нахлузи ги и внимателно извади оръжието.

Днес то трябваше да бъде чисто. Без пръстови отпечатьци. Без следи от ДНК. Предишната вечер ѝ бе хрумнало да използва стерилизатора, за да премахне от револвера всякакви свои следи. Стори ѝ се уместно една от вещите, принадлежали на Джес, да помогне за това. За нейна изненада, стерилизаторът още работеше. Не го бе ползвала от първия рожден ден на Джес, когато бяха минали от шише на чашка с дръжки и чучур в капачето. Със съпруга ѝ Луис бяха решили да го запазят, в случай че на Джес някой ден ѝ се роди братче или сестриче.

Вече нищо такова не можеше да се случи.

От високата температура в стерилизатора тиксото около дръжката на револвера беше започнало да се бели. Тя все така усещаше оръжието като чуждо тяло в ръката си. Всички онези дни, когато бе влизала навътре в гората, за да стреля по консервни кутии, не ѝ бяха помогнали да преодолее това чувство. Все още не беше свикнала да държи револвер. Беше либерална нийоркчанка, противник на оръжията. Изряден, спазващ законите данъкоплатец. Или може би вече не беше нищо от това. Смъртта променя човека. А когато смъртта отнеме шестгодишното ти момиченце и седмица по-късно съпруга ти, вече има нещо много повече от скръб. Такава смърт никога не идва сама. Тя води със себе си и други черни конници: безработица, дългове, зависимости. И болка – толкова силна, че понякога е непоносима. Животът на Аманда бе смазан от тежестта на загубата.

Тя постави револвера върху кухненската маса, подсуши го с хартиени салфетки и го зареди с пет патрона, очакващи своята жертва.

Нужен бе само един, за да сложи край на страданията ѝ. Беше толкова лесно да го изстреля. Да вдигне ръка, да изравни дулото с темето на мъжа и... да дръпне спусък. Погледна часовника на плота. Шест и трийсет сутринта. Скоро той щеше да излезе от жилището си. Тя трябваше да се подготви.

В седем и петнайсет Аманда мина под входната арка в стил ар деко на метростанцията при 96-а улица в Горен Уест Сайд. Тъкмо бе започнало да ръми. Мъж с тъмна коса, облечен в черно палто, допря електронна карта до датчика на бариерата. Аманда изчака за момент, като вдигна качулката на суичъра си върху бейзболната шапка. През бариерата минаха още петима души и едва тогава тя допря картата си до датчика и зави наляво към перона за Долен Манхатън и Бруклин.

Докато слизаше през стъпало по стълбите, отново видя мъжа с черното палто. Отстрани. Беше с добре поддържана брада. С безжични слушалки в ушите и дебел шал около врата. Също като останалите двајсетина души, разпръснати по перона, и той беше забол нос в телефона си.

Аманда дискретно погледна часовника си. Седем и деветнайсет минути. Току-що бяха изпуснали влак №1, експреса за Южния фериботен терминал, който спираше само на Таймс Скуеър, Пен Стейшън, 14-а улица и Чеймбърс Стрийт. Ако мъжът го беше хванал, щеше да слезе на „Чеймбърс“ и да се прекачи на №2 или №3, за да стигне до Уолстрийт.

Без да го изпуска от поглед, Аманда зае позиция леко встрани зад него. Не директно в гръб, за да не види отражението ѝ в прозорците на влака, когато тя се приближи. Лицето ѝ беше почти закрито от козирката и шала, но не можеше да рискува мъжът да я забележи... и разпознае.

Както предишния път.

В седем и двајсет и една влак №2 навлезе в метростанцията сред мощен порив на мразовит есенен вятър. Забави ход и спря. Аманда пристъпи напред. Пристигането на влака бе обявено по уредбата на перона. Наоколо вече се бяха събрали може би стотина души. Пиков час в метрото. Всеки бе тръгнал нанякъде, унесен в мисли за предстоящото пътуване, за започващия работен ден.

Но не и Аманда. Всичко това беше вече зад гърба ѝ.

Вратите на влака се отвориха и от тях се изсипаха тълпи. Тя едва се провря между тийнейджър с ученическа униформа и строителен работник, заципал каската си за праметнатата през рамо раница. И двамата ѝ изръмжаха нещо, докато си пробиваше път напред. Не ѝ пукаше. Не можеше да рискува мъжът с черното палто да се качи във влака, а тя да остане на перона. Това също се бе случвало преди.

Аманда закрачи напред. Мъжът беше на метър и половина пред нея. Слезлите пътници бяха освободили място във вагона, но не много. Свободни бяха само две от заветните оранжеви седалки. Както винаги, той тръгна към тях и този път успя да заеме едната. Тя му обърна гръб, хвана се за вертикалния прът в средата на пътеката и изчака вагонът да се напълни. Качващите се я изблъскаха леко встрани и назад, докато се озова толкова близо до мъжа, че можеше да протегне ръка и да го пипне. Остана с гръб към него.

Вратите се затвориха. Аманда беше обградена от притиснати едно в друго човешки тела. И все пак имаше достатъчно пространство, за да се обърне. Както и направи. Наполовина. Пред седналия мъж имаше двама души, застанали с гръб един към друг на една педя разстояние. Мъжът се беше настанил удобно на седалката с широко разтворени крака. Жената от дясната му страна го изгледа гневно и отново се вторачи в лаптопа на коленете си. Младежът отляво беше изцяло погълнат от играта на смартфона си. И двамата игнорираха мъжа с разтворените крака. Или поне се правеха, че не го забелязват.

Аманда отключи телефона си, избра първия от въведените таймери и натисна *старт* в момента, когато влакът потегли. Таймерът започна да отброява минута и 13 секунди – средно засеченото време между затварянето на вратите при 96-а и поредното им отваряне при 86-а улица.

Докато още имаше работа, Аманда бе управлявала дом за възрастни хора, като се бе издигнала от болногледачка до мениджър на дома. В хода на работата си бе открила, че ако искаш да постигнеш нещо, най-напред трябва да си съставиш план. Стъпка по стъпка. Така бе заслужила повишенията си до началник на смяна, помощник-мениджър и накрая мениджър. Така планираше всяка от маслените си картини или скици, върху които работеше до късно вечер. Така бе планирала и убийството, което се готвеше да извърши сега.

Аманда хвърли още един поглед към мъжа. Не се тревожеше, че може да я види в гръб или дори отстрани, след като бяха толкова близо. Не би могъл да види и лицето ѝ, отразено в някой от прозорците, освен ако не станеше прав. Тя беше по маратонки, торбесто долнище на черен анцуг, подплатено шушляково яке и суичър под него. Беше достатъчно дегизирана, без това да бие на очи.

По маршрута на влака имаше три спирки, които би трябвало да ѝ дадат желаната възможност. Всичко трябваше да бъде пресметнато с абсолютна точност. Изстрелът да съвпада с отварянето на вратите. Масата от човешки тела наоколо да я закрива, докато се прицелва. После да изпищи, както със сигурност и други пътници, да пусне револвера на пода и да се втурне навън. Един изстрел в претъпкания вагон щеше да предизвика паника и всички щяха да побягнат по-далече от опасността. Навела глава, тя щеше да е просто една жена в потока от тичащи хора, които шурмуват стълбите към изхода, и никой нямаше да я разпознае. Никакви свидетели, никакви охранителни камери. Щеше да остане невидима на най-видимото място.

Следващата спирка беше при 86-а улица. Таймерът отброяваше последните десет секунди преди отварянето на вратите.

Аманда изви глава наляво, после надясно, за да види кой слиза. Имаше нужда от човешки тела между себе си и мишената. Двамата правостоящи, застанали пред мъжа с гръб един към друг, засега не помръдваха от местата си.

Влакът забави ход и спря. Десетина пътници слязоха, на тяхно място се качиха десетина други. Мъж с делови костюм и наполовина сгънат чадър влезе във вагона и застана до Аманда с гръб към нея. Вратите се затвориха, влакът потегли и тя натисна бутона на следващия таймер.

Минута и двайсет и две секунди до отварянето на вратите при 79-а улица. Най-дългата отсечка между две спирки за цялото разстояние от 96-а до Таймс Скуеър. Между 79-а и 72-ра беше само минута, но при 79-а изходите бяха по-удобни. Нямаше смисъл да пресмята средното време за пътуване между 72-ра и Таймс Скуеър, защото в този участък влакът често забавяше ход, за да пропусне други влакове по натовареното трасе.

Тя бе планирала всичко това в най-малки подробности.

Сега бе моментът.

Таймерът отброи петдесет и две секунди.

Аманда си пое дълбоко дъх, изпусна въздуха от дробовете си и бръкна в джоба на якето. Стисна дръжката на револвера. Ръкавиците ѝ бяха от тънка кожа, но въпреки това ѝ беше нужна известна ловкост, за да провере показалеца си през халката на спусъка.

Двамата пътници встрани от нея все още бяха обърнати с гръб един към друг, като разстоянието между тях оставаше непроменено. Тя виждаше темето на мъжа, все така наведен напред, забол нос в мобилния си телефон.

Влакът забави ход.

Петнайсет секунди до отварянето на вратите.

Петнайсет секунди до дърпането на спусъка.

Ритмичното *татам-татам* на колелата се разрези с намаляването на скоростта.

Излязоха от тунела. Във вагона нахлу светлина. Тя погледна през прозореца. Перонът изглеждаше оживен. Неколцина пътници от дясната ѝ страна си запроправяха път към вратите.

Чу се познатото стържене на метал върху метал; спирачките се бяха включили.

Осем секунди.

Татам-татам.

Тя се извърна с лице към мишената.

Пет секунди.

Та-там, та-там.

Пое си дълбоко въздух. Задържа го в дробовете си.

Та... там, та... там.

Аманда дръпна ударника на револвера в джоба си, докато го чу да...

Главата на мъжа се вдигна като изстреляна от пружина. Гледаше право в нея.

– Ти! – каза той, скачайки на крака.

Аманда понечи да извади оръжието, но се поколеба. Той я бе видял. Бе я заговорил. Привлякъл бе внимание към нея. Ако го застреляше сега, може би щяха да я видят. Откакто бе загубила семейството си, Аманда понякога прекарваше дни, без да размени дума с когото и да било. Този мъж – Уолъс Гибсън – беше последният, с когото би желала да разговаря. Гласът му, с който се бе обърнал към нея, извираше сякаш от някакъв безкраен сън. Машинистът натисна докрай спирачките и за момент тя се олюля.

Това бе достатъчно, за да даде предимство на Гибсън, проваляйки собствените ѝ шансове. Вече на крака, той я сграбчи за реверите и извика:

– Помощ! Полиция, помощ!

Блъсна я назад и тилът ѝ се удари в един от вертикалните прътове.

– Пусни ме! – кресна тя.

Лицето му почти се допираше в нейното. Дъхът му миришеше на кафе. Той изскърца със зъби, после отново извика:

– Помогнете ми! Някой да повика полиция!

Аманда успя да извади револвера. Държеше го ниско, така, че той да не го види.

– Какъв е проблемът? – разнесе се мъжки глас.

Беше нисък и плътен, авторитетен. На полицаи. Транспортна полиция. Аманда го чу да се приближава към тях.

Тя пусна револвера в полуразтворения чадър на бизнесмена до нея. Той веднага се дръпна назад, без да откъсва очи от сцената пред себе си, неспособен да реши дали да се намеси и на чия страна.

Аманда окончателно загуби равновесие и падна назад, а Гибсън върху нея.

Тя видя полицаия, надвесен над тях, да дърпа Гибсън за ръката и да го пита какво, по дяволите, става тук.

Докато се изправяше на крака, Гибсън каза още нещо. Нещо, което го бе чула да казва стотици пъти. Но сега, когато думите му нарушиха тишината на нейната загуба, на самотата ѝ, те прозвучаха кухо като отдавна разсъхнат ковчег.

Тя не им бе повярвала, когато ги чу за пръв път. Не им повярва и сега.

– Не съм убил аз дъщеря ти.